

Teaske Csaba
Halpiénzen vett
világ

FECSKE CSABA

HALPÉNZEN VETT VILÁG

A borító és az illusztráció Urbán Tibor munkája

TARTALOM

**Hajnal előtt
Madarak
Éjszaka
Csillag tüze gyúl
Sándor-nap
Mese
Báránycám
Állati
A sivatag hajója
Pici pék
Mostoha
Két gyerek
Koránkelők
A Ménes-patak
Nyár
Erdőn
Várlak kis herceg
Nyárvég
Fák
Bodza
Szép nyara volt
Szárnyaim nőnének
Ez is valami
A tűzike verse
Disznóság
Szilvaősz
Izé
Egyszer majdnem
Szoborkodó
Palimadár
A patakon túl
Halnap
Ahonnét a hó
Hó hull
Tél tél zord idő
A Ménes-patak télen
Egyszer majd**

Hajnal előtt

az éj sötét várkapuján
a hold óriás ezüstitlakat
ott fönn a toronyban talán
már készülődik a virradat

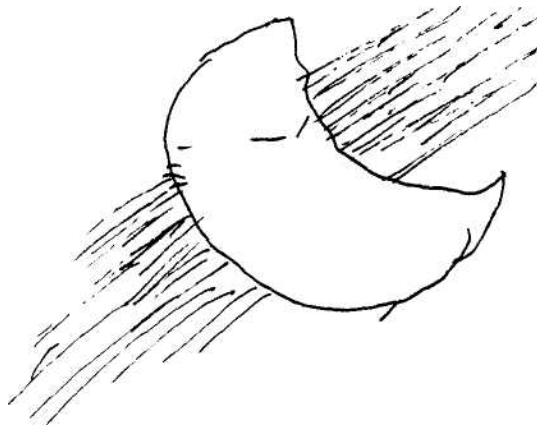

Madarak

hallga' csak
valahol
valahol
kert alatt
fák alól
madarak pálcika-
dala szól lábon áll
 kis veréb
a rigó sírdogál
meg a csíz cinege
 danája cincogat meg sosem
 fölvidít bámul egy öregszem
 trilláznak bogarat trilláz az
 napestig ökörszem
a csöndet kitágul hát ne is
befestik a torka öregedj
 boldogan mondja a
turbékol dalol ma vörösbegy
a galamb fújja csak
gerle búg a kis pinty
bús a hang úgy fújja
fecske szól mint a pinty
csip-csivít
éhesek
a kicsik

Éjszaka

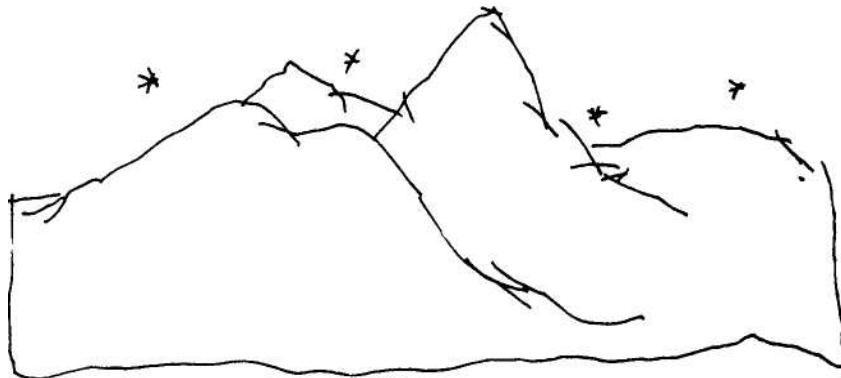
fekete komondor az éj
hever mozdulatlanul
orra előtt a hold üres
edénye messze gurul

Csillag tüze gyúl

kéklő hegyeken
ül a hold
nagy a csönd
csillag halovány
tüze gyúl
odafönt

sziklán köveken
csobogó
piciny ér
tenger hívogat
te talán
odaérsz

Sándor-nap

kitört a csütör-
tökön paszulyon át
csörtet a vándor
tele van ringyes-rongyos
gúnyája vele
nagyokat nyög a jámbor
hátán nagy zsákban meleg
megizzad bele
József és Benedek
komája Sándor

Mese

álmodtam vagy sem
királylány voltam
fényes palotám
volt fenn a holdban

sürgött köröttem
megannyi szolga
jaj mindenkinek
sok volt a dolga

egy kis ügyetlen
tükroimet törte
míg ő sírt-rítt
a többi söpörte

rég volt azóta
a holdon vár rám
reggelre kelvén
nedves a párnám

Báránycám

csengőd elhallgatott
fehér szőrű báránycám
aludj aludj szépen
zizegő friss szalmán

a réten jóllaktál
göndör szőrű báránycám
fejed az ölemben
mi bánt kitalálnám

a farkast elűzném
ártatlan kis báránycám
ha elvesztenélek
mindörökké bánnám

Állati

Álom

az alomra heveredett
fáradtan a tehénke
álmában a gazda helyett
ő ült föl a szekérre

Ábécé

- béeé béeé -
mondja a birka
pedig a könyvbe
cé van írva

Pávián-ballada

a csintalan kis pávián
így szólt hoppá lián
nekilendült
átrepült a kapufán
úgy verte a fa kupán
magadra vess egykomám
miért csináltad bután
sirasson a Batu kán

Víz alatt

víz alatt a vízipók
hallgatja a rádiót
kérdézi a kecsege
hát az öné recseg-e

A mérgesek

fűjja minden
pulyka - rút
megnyerjük a
háborút

Szívésség

- kotkodács kotkodács
még nincs meg a tojás
de rögtön meglesz
s ha tojást vesztek
hát rántottát esztek

Riadó

- kukurikúúú
fontos a közlendő
megzápult egy tojás
jöjjön a mentő

Hódok

maga a legszebb
bókolt a hód a hódnak
udvara nőtt a holdnak
tavirózsák locsolódtak
tetszett a bók a hódnak
boldogan éltek
míg meg nem hóttak

Cicamosdás

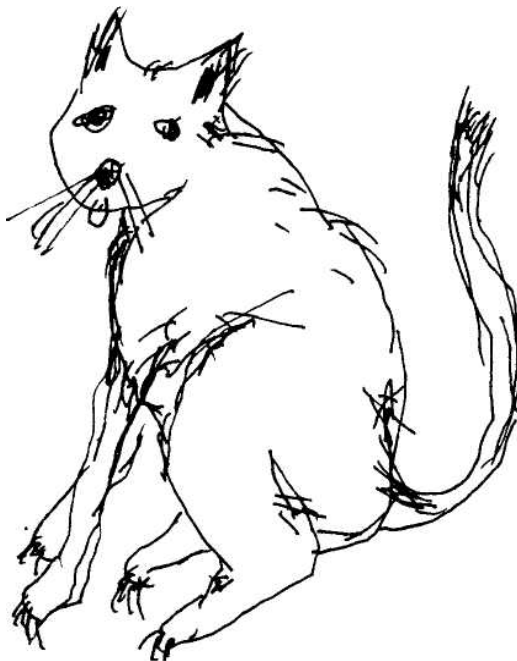
macska mosakszik
talpát nyalva
mint kicsi szappan
síkos a nyelve

Utazás

mondja kérem kenguru
mért ugrál mért nem gurul
ne is kérde marabu
épp emiatt mar a bú
nem utazhatok busszal
csak saját szusszal

Medúza

tengerben a medúza
a ruháját lehúzza
óceánból hozatott
halpénzen szép moszatot

A sivatag hajója

a sivatagban ballagott tova
két púpja közt egy bölccsel a teve

bölcs volt a bölcs tudta a teve
a sivatag hajója evezőt teve
hát a tevehátra ha netán a teve
a sekély homokban megfeneklene

ment mendegélt a sivatag hajója
púpja közt a bölcs ám kilátszott alóla
a bölcs alól mint szokott a lóláb
mert ő volt alul s annál nincs alólább

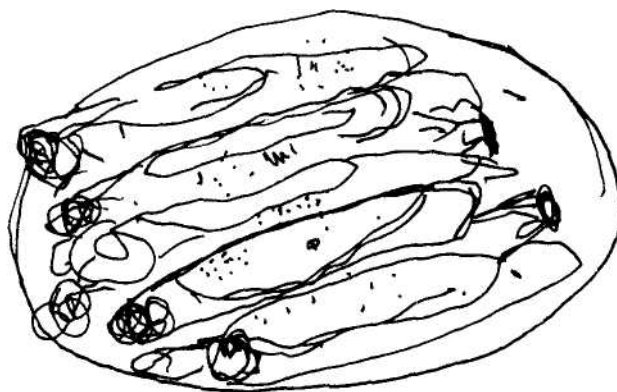
Pici pék

volt egyszer egy
pici pék
keze lába
pici még
két szeme két
pici lék
fülei is
picikék
szétálltak egy
picikét
sütött ez a
pici pék
kenyeret de
picikét
azért sütött
picikét
merthogy olyan
pici még

Mostoha

este tévé van
még én vagyok
a tévében izgalmas krimi
bennem tizenkét palacsinta
meg némi rosszság
hát először engem kapcsolnak ki

Két gyerek

szöszke fej barna fej
vadvirág között
messzi nagy hegyekből
hűvös este jött

az Esthajnalcsillag
fénye megremeg
hazafelé ballag
csöndben két gyerek

mintha szárnyuk volna
verdes a kezük
meg-meglebben a szél
a hold szembesüt

Koránkelők

korán fölkelt süt a pék
megsüti a kenyerét
ha lesüti a szemét
a kenyege odaég

korán fölkelt süt a nap
a rét szinte lángrakap
ha lesüti a szemét
elszomorodik az ég

A Ménes-patak

rekettyék közt fut a Ménes
kőbe botlik nagyot csobban
melege van már a napnak
megmártózik a habokban

kertek alatt úgy sötétlik
mintha gyötrő gondja volna
pedig könnyű fecskeszárny és
fürgé pisztráng csiklandozza

valahonnét a hegyekből
érkezik az öreg este
megfürödne de röstelli
hogyan izzadt ingét levesse

feljön a hold vízbe perdül
csillog mint színarany érme
egy öreg fűz kap utána
de a szellő út kezére

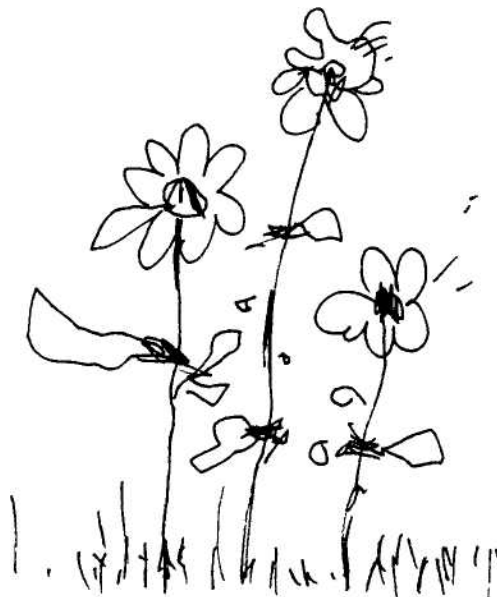

Nyár

csak bőröm véd nincsen vértem
picinyke méh jaj ne szúrj meg
ne miattam halj meg értem
arany szikrázik a fényben

virágokból száll az illat
öröm szépség minket illet
jó hogy itt vagy most mellettem

fáj ha elhagynak ha ütnek
mit súghat az ég a füstnek
arany szikrázik a fényben
este hűvös hold jön értem

Erdőn

erdőn messzi erdőn
róka lábnyoma
előlünk elrejtí
avar és moha

keskeny köves úton
megyek teveled
vígán tapsikolnak
a falevelek

Várlak kis herceg

Lurkó merre kószálsz
melyik csillagon
hol lehetsz a vándor
szelet faggatom

bárcsak fölbukkanna
szőszke szép fejed
megláthatnám újra
akit szeretek

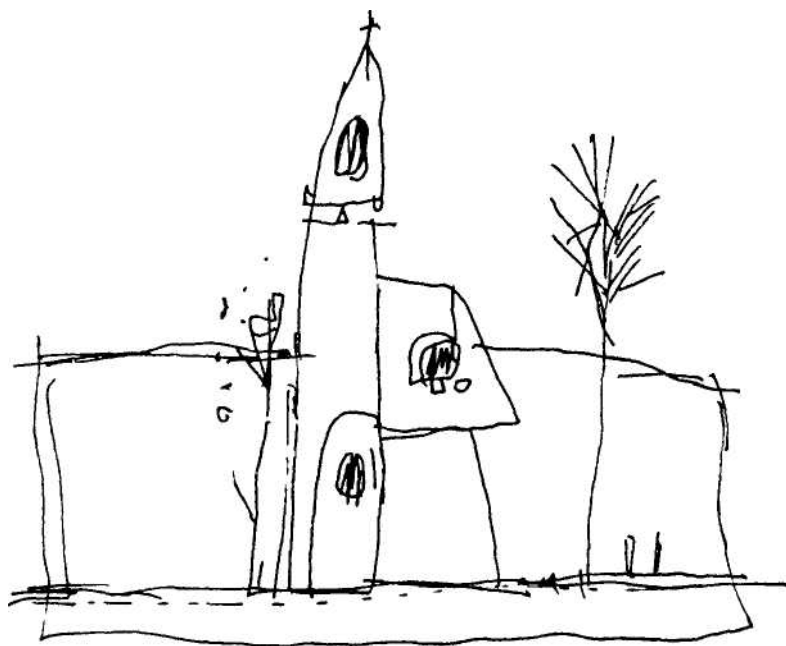
azt mondanám akkor
mit is mondanék
nem tudom csak érzem
ragyogna az ég

mint a kiscsikó úgy
ugrálna szívem
még álomnak is szép
hát el sem hiszem

Nyárvég

feljön az esteli csillag
rétről a nyáj hazaballag
hüppöget méla kolompja
hold süt az árva toronyra

földrezuhannak az árnyak
roppan a csontja a nyárnak
a hegyek tejködöt isznak
kérődznek és elalusznak

Fák

madár szeme világít
a ködvár ablakán
ijedten ejti levelét
a földre a platán

*

hatalmas terebélyű
vén tölgy alatt
svájcisapkában hever
ezernyi makk

*

akáclevél zörren a szélben
már oda ez a nyár is
himbálja piros lampionját
búsan a hólyagkláris

Bodza

hold beszappanozza
mosakszik a bodza
hunyd be szemed lámpa
senki meg ne lássa

hajában kigyullad
fényes nyári csillag
mintha tündér volna
olyan szép a bodza

ha majd hűvös ősz lesz
s szelek tekergőznek
könnyeid csak ontva
sírní fogsz te bodza

Szép nyara volt

érik a som a csipkebogyó
hull a fa levele már
ásít egy odvas faodú
huhog a szél ősz fele jár

holt vizeken vadkacsa-nép
zörren a nád meg a sás
fellobban a nap tüze még
jó ez a simogatás

könnyű ladik az égen a hold
felhők közt fut szaporán
milyen szép nyara volt
réved a múltba a lány

Szárnyaim nőnének

egyszer ha elmennék
vissza sose jönnék
nagy búzamezőben
nyár-éj csöndje volnék

forrás vize volnék
tisztán fölbuzognék
napfényben holdfényben
hűvösen csillognék

mint a cinegének
szárnyaim nőnének
bejárnám útjait
a végtelen égnek

ó hogyha elmennék
mindig visszavágynék
sehol a világon
nyugtot nem találnék

Ez is valami

anyának apa a férje
apának anya a felesége
én az ő gyerekük vagyok
az öcsémnek pedig a testvére
aki szintén az ő közös gyerekük

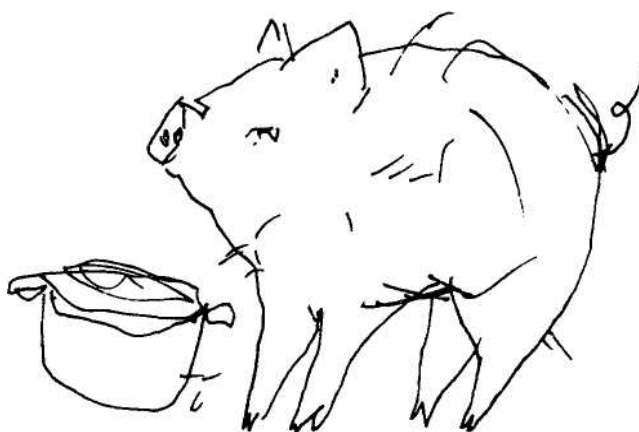
A tőzike verse

megsajnáltam az avarban
búslakodó tőzikét
ideidézek hát a versbe
rímelni egy őzikét

Disznóság

disznó pardon dísznő rőfög az ólban
orra korpától púderes
mangalica hercegnő mond egy halk úi-t
éhes a disznó makkal álmodik
sertések közt nem sértés
ha valaki disznólkodik
rőf rőf rőf disznót látok
és kolbászra gondolok
disznónak lenni nem jó dolog
se kocának se kannak
csak aki kolbászt eszik annak
ha nagy leszek éhes leszek
és mindig csak kolbászt eszek
úi úi úgy legyen

Szilvaősz

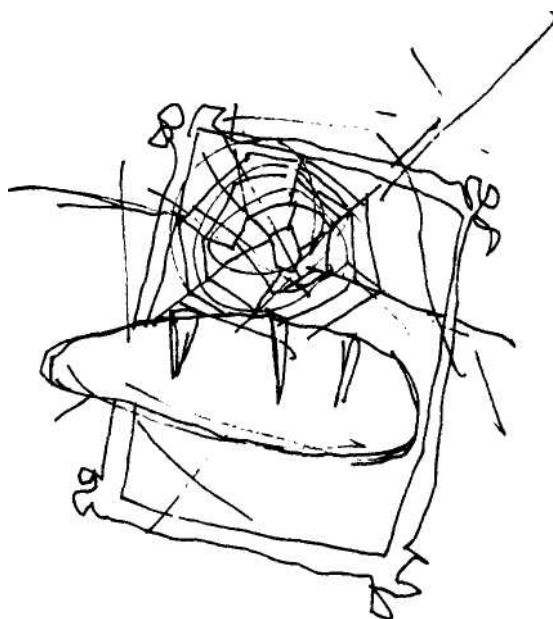
búsongó dongó dögicsél
a dombon
kunyhóban ül a csősz
pincében üres hordó kong

kongó hordók
szikkadó dongák
ődöngő méhek dongók
föllebben a nyár
elszáll
belevész a végtelenbe
kéken gyűrűző szemembe

Izé

a pék kapott egy képet
amit a falra akasztott
ahol épp hálót szőtt a pók
na már most ha a pék a képet nézte
látta a pókot is
nézi ám a pók is a péket
aki épp a képet nézi
tehát egy képet néző péket lát a pók
miképp a pék egy képet néző péket néző
pókot lát és nézné ki tudja meddig
ha kenyerre oda nem égne
micsoda pék
hogyan nem sült le a képéről a bőr

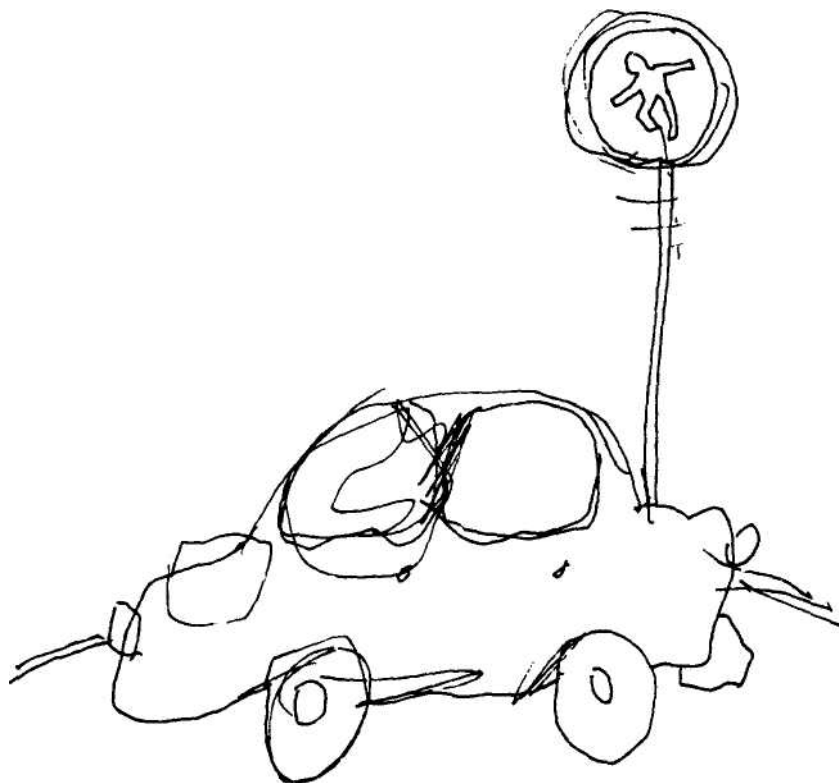

Egyszer majdnem

egyszer majdnem meghaltam
hajszal híján elgázolt egy autó
apa rémülten szorított magához
még arra se maradt ereje
hogy öklét rázza a sofőrre

otthon anya is hevesen megölelt
amikor elmeséltük neki

azóta sokszor szeretnék
majdnem meghalni
igazán persze nem
mert akkor nem élvezhetném
ami utána van

Szoborkodó

a téren hol galambok totyognak
és petúnia virít
talpig bronzban Kossuth Lajos
szoborkodik

bronz a kalapja karimája
ám igazi eső hull rája
ahány csepp annyi áldás
még szerencse nem ázik át a ruhája
szegényt az idő vasfoga rágja

Palimadár

lúdtalpas vagyok de nem liba
galambepém van sasszemem
bivalyerővel bírok s aki
számárnak mond azt megverem

bátor vagyok mint az oroszlán
futhatsz előlem gyáva nyúl
birkatürelemmel bevárlak
s akkor neked bealkonyul

ügyes vagyok akár a majom
amely órákig csüng a fán
okos vagy mint a tavalyi kos
ezt mondja olykor apukám

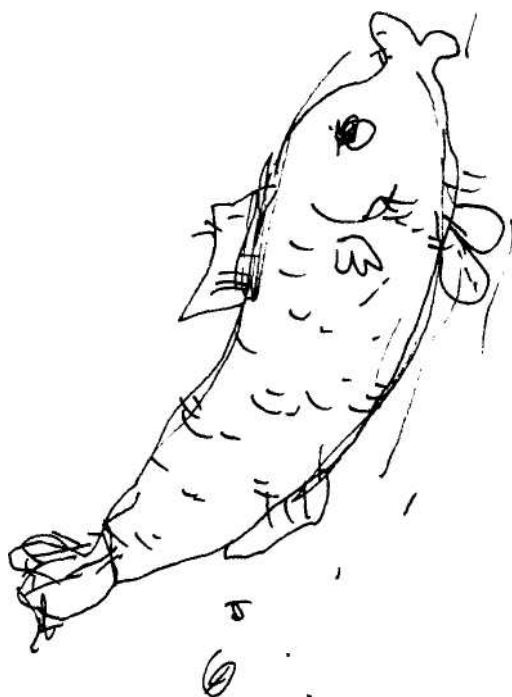
A patakon túl

fúj a szél a
magáét fújja
egér és ürge
bebújt a lyukba
hajló fűszálon
csillog a harmat
itt lenn tücsök szól
fönn csillag hallgat
a patakon túl
árnyak lobognak
felhő-álarca
van most a holdnak

Halnap

hol hold hol nap
holnap halnap
aranypikkelye lesz
minden halnak
boldogan élnek
míg meg nem halnak
víz mélye őrzi a titkot
lesznek mert voltak
bennük ér össze
a tegnap és holnap

Ahonnét a hó

vonul a vadlúd-sereg
- lúdbőrzik az őszi ég -
hangjuk távolról remeg
elnyeli a messzeség

mint megannyi kis hajó
lassan ringanak tova
ahonnét majd a hó
halk nessel érkezik haza

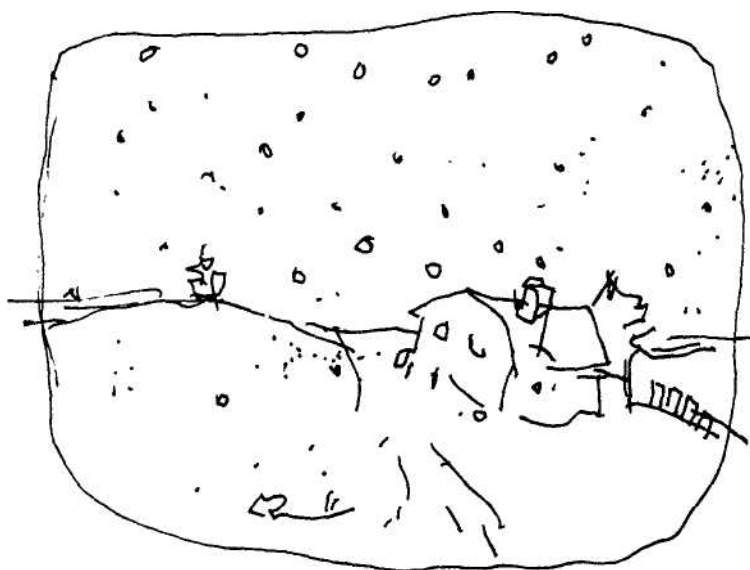
ökörnyálból köt az ősz
mellényt a sombokornak
csókkal illeti a fűz
hideg ajkát a holdnak

Hó hull

ordas tél sompolyog
zúzmarás az orra
kémleli az eget
zsákmányt szimatolva

s mint mikor a róka
liba tollát tépi
a világot hulló
hóval bepihézi

Tél tél zord idő

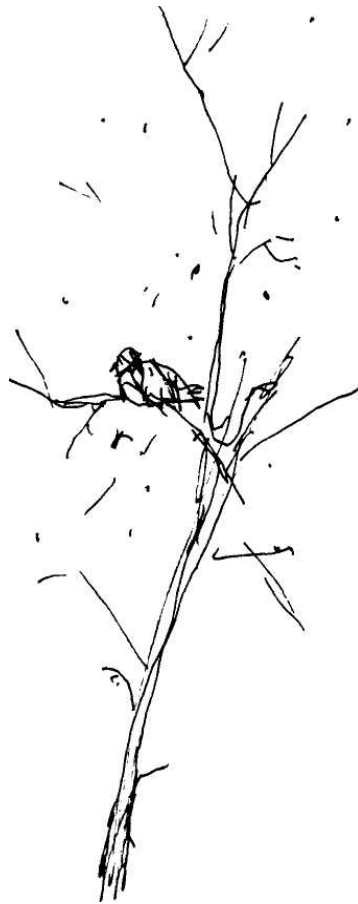
hó hó
hóhely
olyan fehér
mint a tej

olyan könnyű
mint a lepke
mintha pille
szárnya lenne

hófehér
a bokor inge
rajta gomb a
kicsi: cinke

piros a nap
ő is fázik
bár minden kémény
pipázik

tél tél
zord idő
fázunk de hát
üsse kő

A Ménes-patak télen

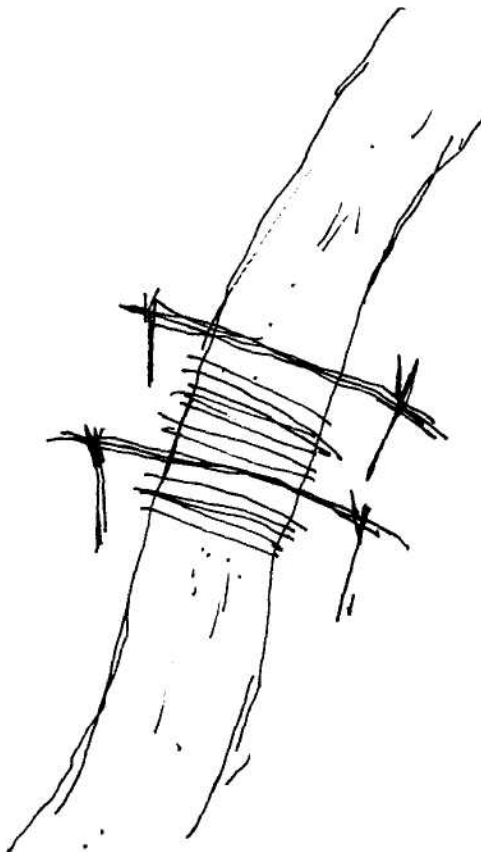
befagyott a Ménes
hosszú ezüstszalag
felvégből alvégbe
mozdulatlan szalad

a falu derekán
övként díszeleg most
rajta a hidacskák
dérezüstös csattok

mint a disznócsülök
a jó kocsonyába
befagyott a vízbe
a fűzfák bokája

nem jön már a nap sem
úszni a patakra
no hiszen ha jönne
menten odafagyna

a jégen naphosszat
lurkók korcsolyáznak
párát virágzik
a szájuk mégse fáznak

Egyszer majd

elkolompolnak az évek
egyszer én is felnőtt leszek
mint ősszel a költöző madár
ki tudja hová elmegyek

fölérem a kilincset nagy leszek
te akkor már kicsikét öreg
hajad fehér a szemed kék
mint a megrepedt üveg

ÁRA: 500 FT,-

FELSŐMAGYARORSZÁG KIADÓ

